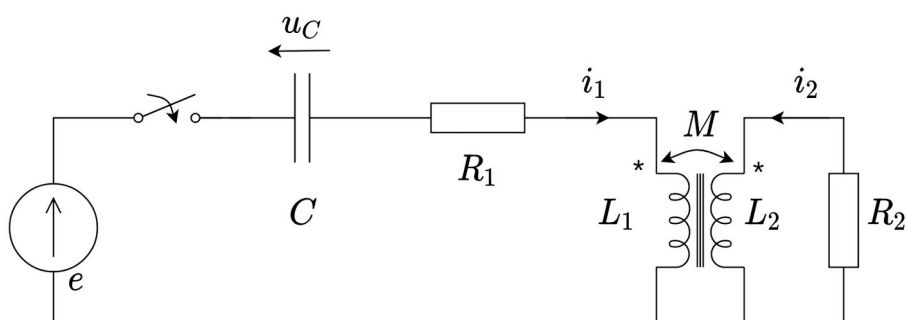

Projekt zaliczeniowy

Piotr Heinzelman, alb. 146703

Symulator parametrów obwodowych obwodu ze sprzężeniem indukcyjnym

1. Symulator - omówienie kodu

Kod symulatora jest napisany tak aby był re-używalny. Za wartości ustawień parametrów symulatora odpowiada osobna funkcja - config, oraz dla zwiększenia czytelności kilka funkcji typu *setter*, umieszczone w pakiecie config

```
% // config
function config( type , line )
global CFG
    if ( type>0 )
        CFG(:,type)=line';
    else
        CFG = [ 0, 0, 0 ]'; % start params ( y1=i1, y2=i2 y3=uc )
        config( 2, [ 0, 0.0001, 30 ] ); % h params
        config( 3, [ 0.1, 10, 0.5 ] ); % system params: 3 - R1 R2 C
        config( 4, [ 3, 5, 0 ] ); % system params: 4 - L1 L2 M(not used!)
        config( 5, [ 1, 0, 0 ] ); % Euler mode: 0 - normal, 1 - extended
        config( 6, [ 0, 100, 1 ] ); % UGeneratorType: "const." , "sinus" , "rectangle"
        config( 7, [ 0, 0.8, 0 ] ); % MjMode: "const" [0,value], [1..]-Vander [2]-Sklejane 1st
        config( 8, [ 0, 0, 0 ] ); % images number, section
        UGen();
        set_Mj( (CFG(1,7)) );
    end
end
```

przykładowy setter:

```
function setSection( sec )
global CFG
    config( 8, [ 0, sec, 0 ] );
end
```

pakiet zamyka funkcja usługowa plt() której zadaniem jest przechwytywanie, opisywanie wykresów, nadawanie kolejnych nazw i zapisywanie w odpowiednim folderze, do dalszego wykorzystania. Funkcja ta nie jest optymalizowana, jest rozwlekła, ale czytelna. Jej wydajność nie ma znaczenia.

```
% // plt.m
function plt()
global CFG
    imageNumber = CFG(1,8);
    imageNumber = imageNumber+1;
    CFG(1,8) = imageNumber;
    imageSection= CFG(2,8);

    t = CFG(1,2):CFG(2,2):CFG(3,2);
    Y = Euler( t );

    hold off;
    tl = tiledlayout("flow");

    nexttile;
    plot(t,Y,"-");

    info="";
    if ((CFG(1,5))<2)
```

```

legend("i1","i2","Uc");
if (CFG(1,6))==0
    info = "u(t)=" +(CFG(2,6))+ "*sin(2 $\pi$ ft); f="+ceil((CFG(3,6))/(2*3.13));
elseif (CFG(1,6))==-1
    info = "u(t)=" +(CFG(2,6))+ "[V]";
else
    info = "u(t)=prostokat";
end
end
if CFG(1,5)==0
    eul="normalna";
else
    eul="ulepszona";
end
if CFG(1,7)==0
    mjname="stała 0.8H";
elseif CFG(1,7)==1
    mjname="interpolacja wielom.";
elseif CFG(1,7)==2
    mjname="f-sklejana 3st.";
elseif CFG(1,7)==3
    mjname="aproks. wielomian 3st";
elseif CFG(1,7)==4
    mjname="aproks. wielomian 5st";
else
    mjname="modyfikowana funkcja";
end

title(info + ", Eul: " + eul + ", Mj: " + mjname);
exportgraphics(tl, "INDD/links/" + imageNumber + "_" + imageSection + "_img_.png",'Resolu-
tion',600);
clear plt
end

```

1.1 Symulator - przygotowanie do pracy i uruchomienie.

Zmienne środowiska, ścieżko przeszukiwania, importy i załadowanie do pamięci domyślnych wartości dzieje się po uruchomieniu funkcji `prepare`:

```
function prepare()

addpath 'config'
addpath 'mjs'
addpath 'ugen'
addpath 'Euler'
addpath 'power'

import config.*
import mjs.*
import ugen.*
import Euler.*
import power.*

global CFG uGen
config(-1, []);
info=" ** Start **"
```

Właściwie niewiele się w niej dzieje, wykonanie funkcji `config(-1, [])`; ładuje domyślne parametry.

Użycie symulatora, generowanie wykresów i wypisanie wyników obliczenia mocy przebiega następująco:

```
% Euler = "normal","extend"
% u(t) = setUSin( 250 , 2*3.14*5 ) , setUProst(Vmax), setUConst(Vmax)
% Mj = "const",...
prepare(); %załadowanie ustawień

setSection(0);
% Część 1
if (false)
setSection(1);
setEuler("normal");
setMj( "const" );

setUConst(110);
plt();
c = bisekcja(0.0, 0.1 ,1); info="bisekcja: 0.0 - 0.1"+ c
```

`setSection` - ustawia fragment nazwy oddzielający wykresy z kolejnych sekcji, `setEuler("normal")` - ustawia tryb całkowania numerycznego metodą Eulera zwykły, lub poprawiony "extend".

Kolejny `setMj("const")` - ustawia implementację funkcji `Mj` na funkcję zwracającą wartość stałą 0.8. w pakiecie `mjs` zdefiniowanych jest kilka funkcji obliczających wartość współczynnika sprzężenia w zależności od przekazanego parametru `Ul` - czyli napięcia na cewce. Mamy do wyboru kilka implementacji poza trywialną $y=0.8$ i są to:

- interpolacja wielomianowa (Newtona)
- interpolacja funkcjami sklejanymi
- aproksymacja wielomianowa stopnia 3
- aproksymacja wielomianowa stopnia 5

wywołanie `setUConst(110)`; ustawia wymuszenie na 110[V] napięcia stałego, a funkcja `plt()`; wykreśla wynik dla danych: Euler zwykły, wymuszenie 110V, $M_j=0.8[H]$.

Uruchomienie kodu `bisekcja(0.0, 0.1, 1)` spowoduje obliczenie miejsca zerowego funkcji `Pow(F)` zwracającej moc pomniejszoną o 406[W]. Moc wyzwaną na rezystancjach oblicza funkcja `Power()` dla identycznie ustawionych parametrów układu. Częstotliwość można ustawić setterem `setUSin(napięcie , 2*3.14*50)` wpisując napięcie U_m oraz pulsację - może być w formacie $2*3.14*5$. Wymuszenia prądowe również są konfigurowalne i możemy ustawić 3 rodzaje:

- napięcie stałe - `setUConst(Vmax)`
- napięcie sinusoidalne o zadanej pulsacji - `setUSin(Vmax, Omega)`
- napięcie prostokątne - `setUProst(Vmax)`

zmiana rodzaju dzieje się automatycznie po użyciu odpowiedniego settera.

Podsumowując należy ustawić parametry układu a następnie uruchomić rysowanie wykresów lub obliczanie mocy bądź miejsc zerowych zależnie od konfiguracji.

Obliczenia zależą od ustawionej implementacji funkcji liczących.

Poniżej implementacje funkcji wymuszeń $u(t)$

te funkcje są trywialne, umieściłem je w jednej funkcji. Jednak warto zauważyć implementację wymuszenia prostokątnego bez użycia konstrukcji IF.

```
function UGen()  
    global CFG uGen  
    row=CFG(:,6);  
    h=CFG(2,2);  
    if ( row(1)== -1 ) uGen = @(t) row(2);  
    elseif ( row(1)== 0 ) uGen = @(t) (row(2))*sin(t*row(3));  
    else uGen = @(t) (bitand(round(1023*sin(((t-.714)*3.1415)/3)+0)^2,512))*(row(2)/512);  
    end  
end
```

1.2 Symulator

Funkcja obliczająca kolejną wartość funkcji przy wykorzystaniu poprzedniej wartości funkcji metodą Eulera służy nam do całkowania metodą numeryczną funkcji. Mówiąc dokładniej obliczamy wektor stanu układu otrzymując jako parametr poprzedni wektor stanu układu. Pierwszy wektor to wektor wartości początkowych, kolejne wyliczamy i przechowujemy w tablicy wektorów (jak powie programista) lub w wektorze wektorów. Mając zbiór takich wektorów dodatkowo łącząc je z wartościami czasu możemy policzyć całkę (pole pod krzywą) lub narysować przebieg krzywej (bez liczenia całki - wprost kreśląc kolejne wartości wektorów).

poniżej kod symulatora:

```
function Y = Euler ( T )
    import mjs.*
    global CFG uGen Mj MjUL D1 D2 e1
    Y=CFG(:,1);

    R1=CFG(1,3);      % R1=0.1;
    R2=CFG(2,3);      % R2=10;
    C=CFG(3,3);       % C=0.5;
    L1=CFG(1,4);       % L1=3;
    L2=CFG(2,4);       % L2=5;

    Emode=CFG(1,5);
    h=CFG(2,2);

    for i=1:length(T)-1
        Y(:, i+1) = stepEuler( T(i) , Y(:, i) );
    end

function dY = stepEuler( t , Y ) % y1=i1 y2=i2 y3=uc
    i1=Y(1);
    i2=Y(2);
    Uc=Y(3);
    e1=uGen(t);
    UL=e1-Uc-(i1*R1); %UL=e-Uc-i1*R z prawa napięciowego Kirchhoffa
    MjUL=Mj(UL);

    D1=(L1/MjUL)-(MjUL/L2);
    D2=(MjUL/L1)-(L2/MjUL);

    % całkowanie Eulera zwykłe i ulepszone, zależnie od parametru
    if (Emode==1) % Yn+1=Y+h*f( X+h/2 , Y+h/2*(f(X,Y)) ) % ulepszone
        dY = [ ( i1 + h*fdy1( t+(h/2), Y+(h/2)*fdy1(t,Y) ) )
              ( i2 + h*fdy2( t+(h/2), Y+(h/2)*fdy2(t,Y) ) )
              ( Uc + h*fdy3( t+(h/2), Y+(h/2)*fdy3(t,Y) ) ) ];
    else % (Emode==0) % Yn+1=Y+h*f(X) % Zwykłe
        dY = [ ( i1 + h*fdy1(t,Y) )
              ( i2 + h*fdy2(t,Y) )
              ( Uc + h*fdy3(t,Y) ) ];
    end
end
```

% odseparowane poszczególne obliczenia

```
function dy1 = fdy1(t,Y)
    i1=Y(1);
    i2=Y(2);
    Uc=Y(3);

    dy1 = -i1*(R1/(MjUL*D1)) + i2*(R2/(L2*D1)) - Uc/(MjUL*D1) + e1/(MjUL*D1);
end

function dy2 = fdy2(t,Y)
    i1=Y(1);
    i2=Y(2);
    Uc=Y(3);

    dy2 = -i1*(R1/(L1*D2)) + i2*(R2/(MjUL*D2)) - Uc/(L1*D2) + e1/(L1*D2);
end

function dy3 = fdy3(t,Y)
    i1=Y(1);
    i2=Y(2);
    Uc=Y(3);

    dy3 = i1*(1/C);
end
end
```

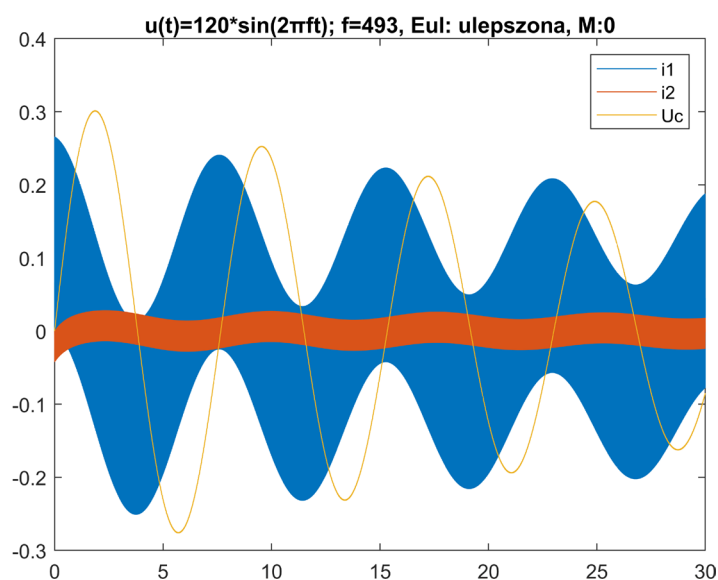
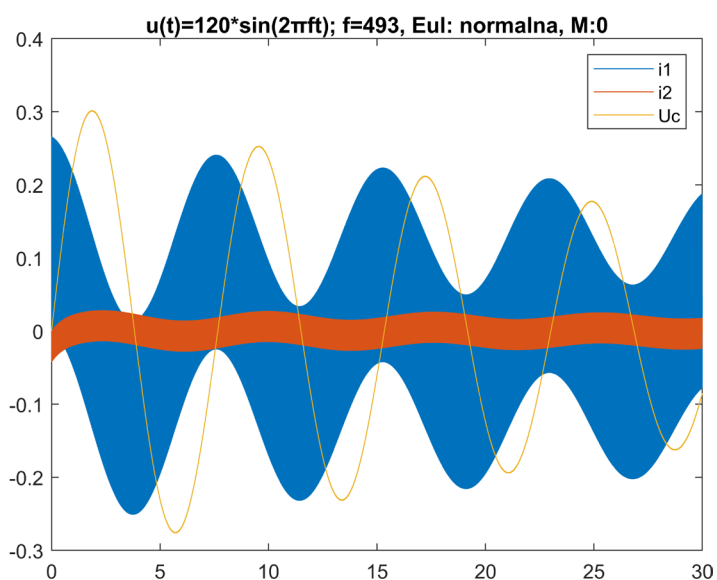
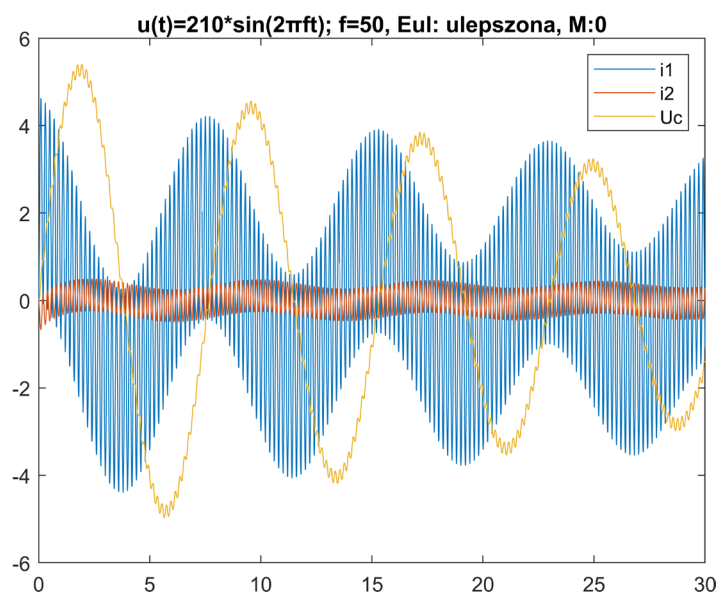
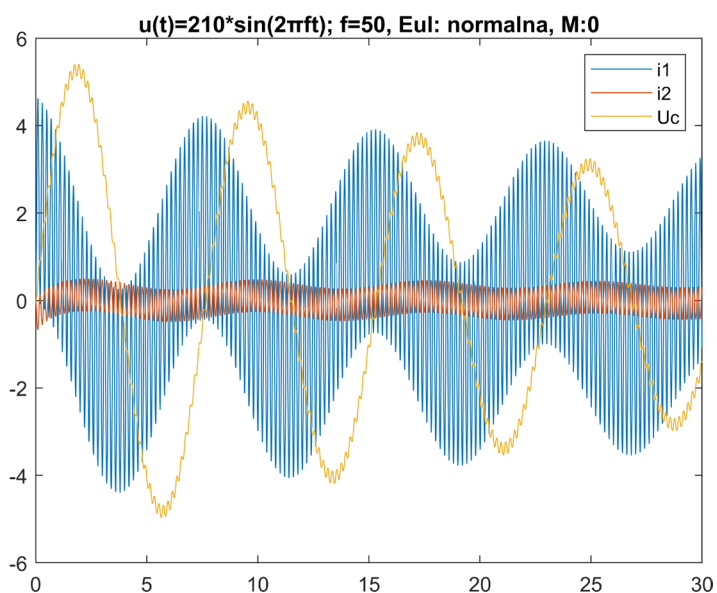
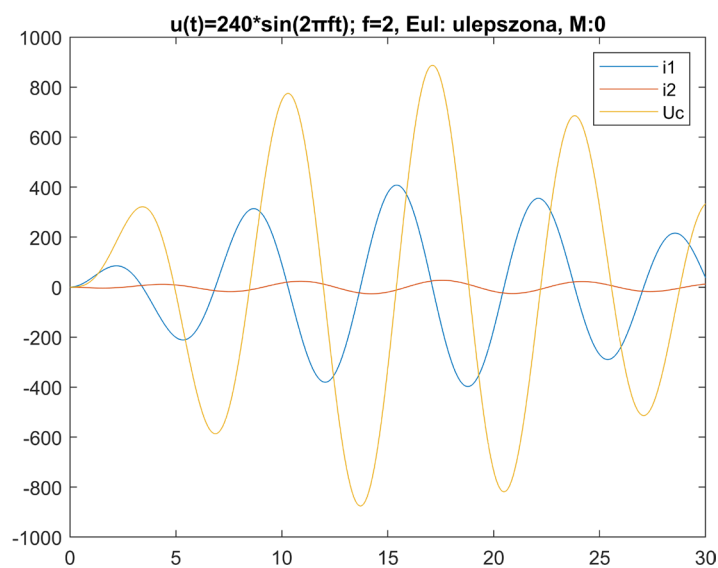
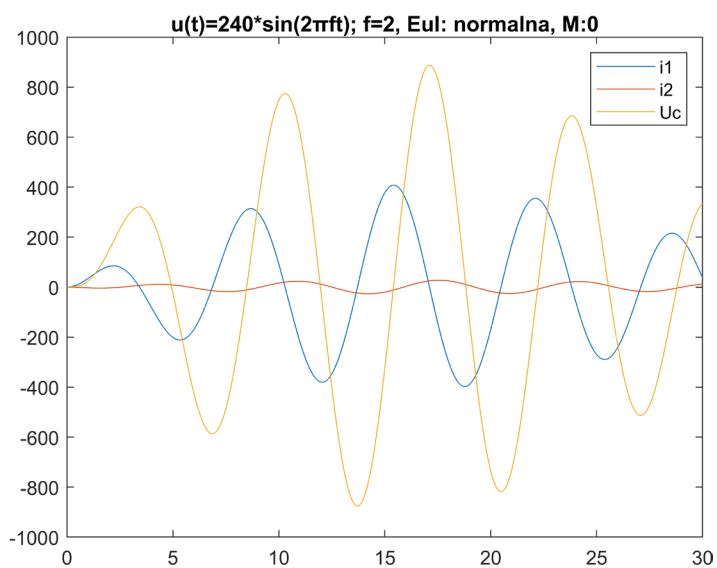
funkcję starałem się zoptymalizować choć trochę stąd takie wywołanie

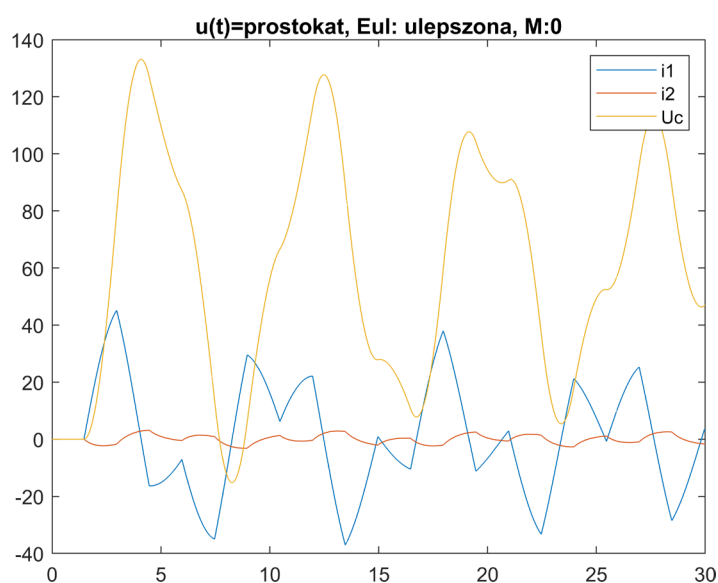
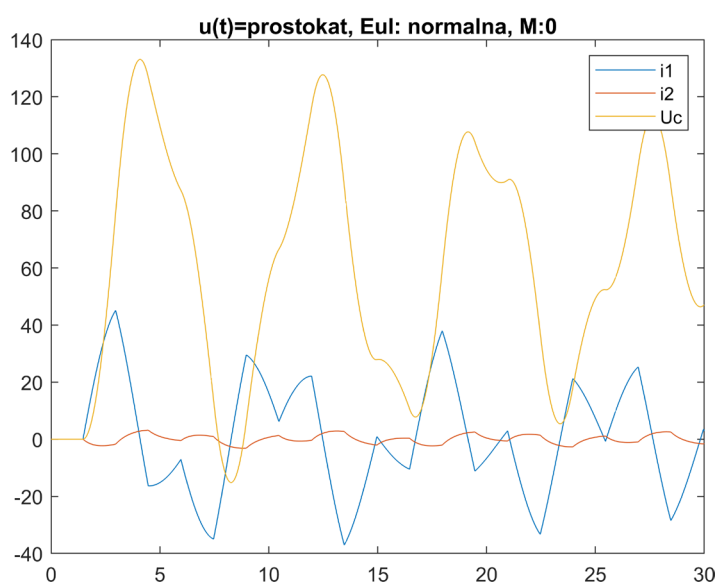
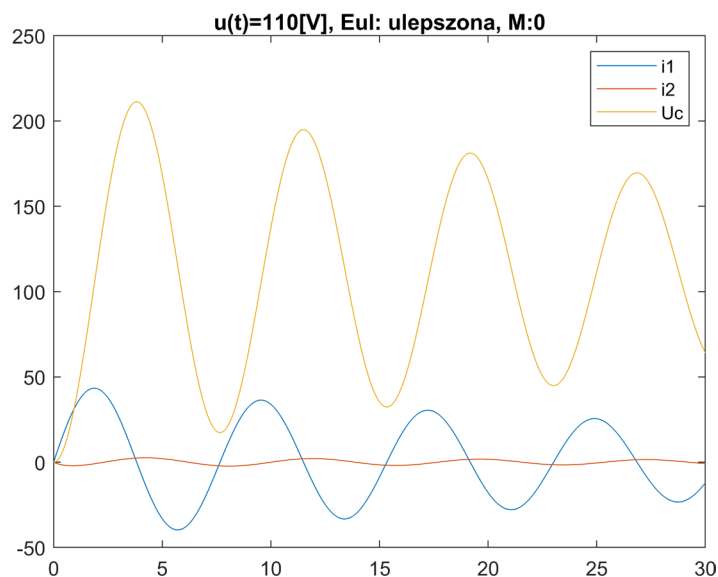
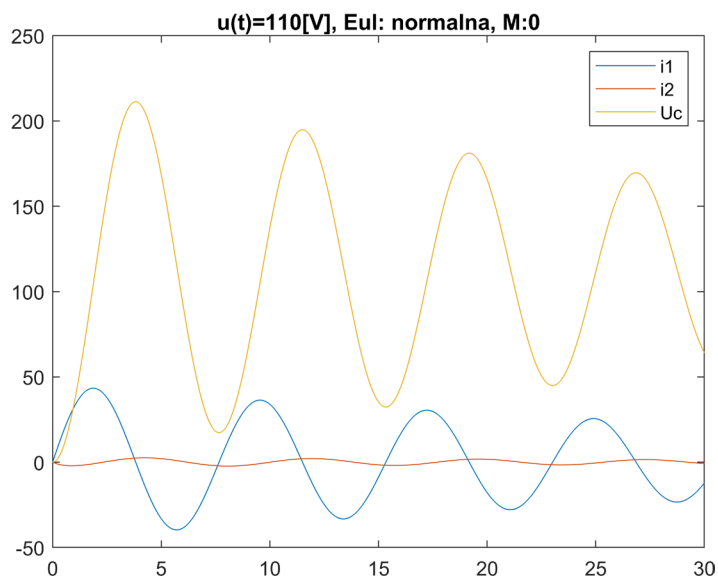
```
for i=1:length(T)-1
    Y(:, i+1) = stepEuler( T(i) , Y(:, i) );
end
```

by wielokrotnie nie inicjalizować wartości które można zinicjalizować raz.

kod jest tak podzielony i przypisane zmienne że łatwo zmienić i łatwo można zrozumieć co się dzieje w mechanizmie. Na początku wprowadziłem funkcję Mj(UL) dodając implementację 0.8[H] by w drugiej części projektu nie zmieniać kodu a ewentualnie coś dodać.

poniżej wykresy wygenerowane za pomocą symulatora:

Na pierwszy rzut oka ciężko znaleźć różnice między metodą zwykłą a ulepszoną. Ciężko też byłoby powiedzieć która zwraca wyniki lepsze, jeśli nie bardzo się wie jaka dokładnie powinna być funkcja wynikowa. Tu akurat można podejrzewać że wyniki są przynajmniej zbliżone do oczekiwanych. Wymuszenie prostokątne wygląda jak prostokątne, wykresy ładnie załamują się periodycznie. Przy wymuszeniu częstotliwością 1Hz napięcia sięgają 800[V] przy większych częstotliwościach spadają do 0.3[V] przy częstotliwości 500[Hz]. Odpowiedź układu stabilizuje się przy ok. 50 sek. Wykresy są podobne jak w wykresach spotykanych w literaturze. Można więc założyć że symulator wykonuje swoje zadanie jak dotąd w miarę dobrze.

2. Interpolacje i aproksymacje $M_j(UL)$

Aby wyliczyć wartość indukcyjności wzajemnej używamy wybranej implementacji funkcji, która zawiera wyliczone wartości wielomianów lub wektorów, by nie liczyć tego za każdym razem, niemniej funkcje służące tym obliczeniom zostały także umieszczone w kodzie.

poniżej podam implementację, oraz wykresy charakterystyk funkcji M_j w wersji skróconej.

```
% "const" - funkcja stała
function y = Mj0(u)
    y=.8;
end

% "inter"- interpolacja wielomianowa
function y = Mj1(u)
y=0.337534516765287+u*(0.00545792899408279+u*(5.21966907736125e-05+u*(-1.05465592811740e-06+u*(5.75208196361954e-09+u*(-1.78522463291645e-11+u*(3.61385053692621e-14+u*(-3.46263423186378e-17))))));
end

% "sklejana" funkcja sklejana wielomianem 3 stopnia
% aby w implementacji nie liczyć tego przy każdym użyciu, wstawiam wartości
% HARD CODE

function y = Mj2(u)
    %C = obliczC()
    C=[0.0030    0.0511    0.1129    0.1374    0.1175    0.0726    0.0321    0.0290];

    x=u;
    a=0;
    h=50;
    h_1=(h*h*h);
    sum=C(1);

    for i=1:8 % i=czesć
        sum=sum+(fun(i,x)*C(i));
    end
    y=sum;

    function value=fun(i,x)
    X=[-50,0,50,100,150,200,250,300,350];
    xi=X(i);
    h=50;
    xi_2=xi-h-h;
    xi_1=xi-h;
    xi =xi;
    xi1 =xi+h;
    xi2 =xi+h+h;

        if ( x>=xi2 ) value = 0;
        elseif ( x>=xi1 ) value = (xi2-x)^3;
        elseif ( x>=xi ) value = (xi2-x)^3-4*(xi1-x)^3;
        elseif ( x>=xi_1 )value = (-xi_2+x)^3-4*(-xi_1+x)^3;
        elseif ( x>=xi_2 )value = (-xi_2+x)^3;
        else value=0;
    end
    value=value*(1/(h*h*h));
end
end
```

```
% "ap3st" aproksymacja wielomianem 3 st.
```

```
function y = Mj3(u)
```

```
% ObliczA();
```

```
y=0.478524285255746+u*(0.00343707585345168+u*(-1.59263685413181e-05));
```

```
end
```

```
% "ap3st" aproksymacja wielomianem 5 st.
```

```
function y = Mj4(u)
```

```
%ObliczA();
```

```
y=0.270529360498919+u*(0.0102965513204268+u*(-5.28805197847902e-05+u*(-2.89019332648018e-08+u*(2.92192106012333e-10))));
```

```
end
```

```
% funkcja eksperymentalna - sklejana / aproksymowana wielomianami 3 stopnia
```

```
function y = Mj5(u)
```

```
multi=1; if (u<0) u=-u; multi=-1; end
```

```
if (u>400) y=0.18;
```

```
elseif (u>280)
```

```
y0=0.171013;y1=0.18;
```

```
y=y0+(y1-y0)*((u-280)/(400-280));
```

```
else
```

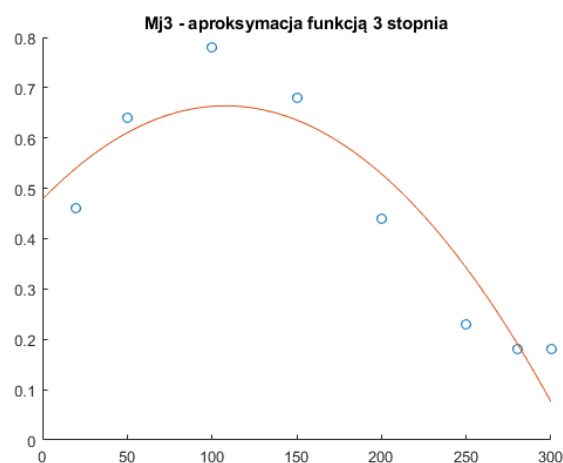
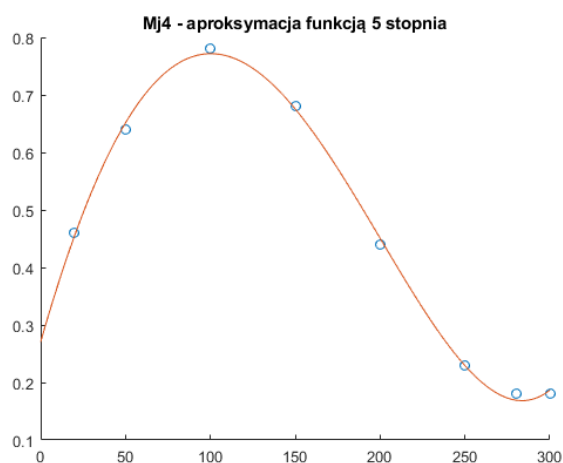
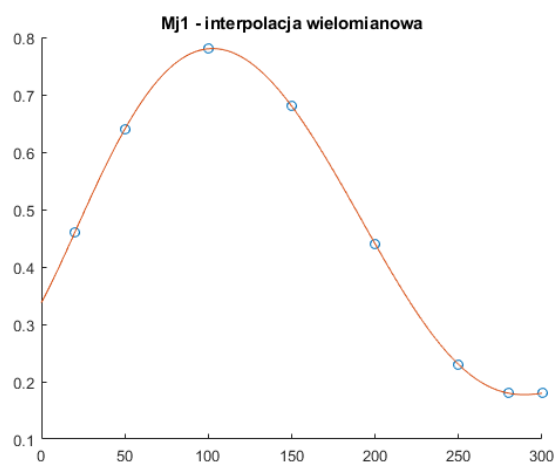
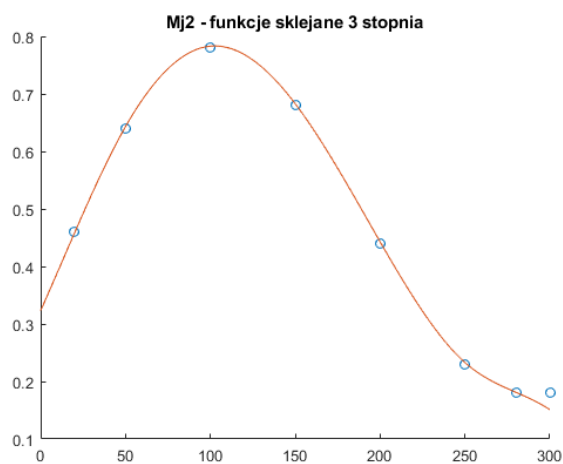
```
y=0.270529360498919+u*(0.0102965513204268+u*(-5.28805197847902e-05+u*(-2.8901933264...  
8018e-08+u*(2.92192106012333e-10))));
```

```
end
```

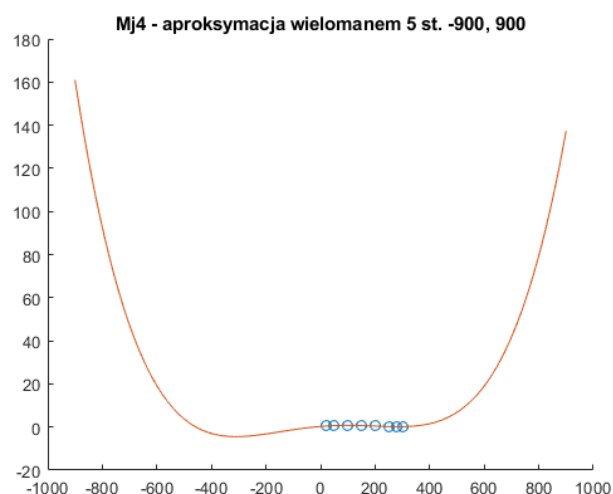
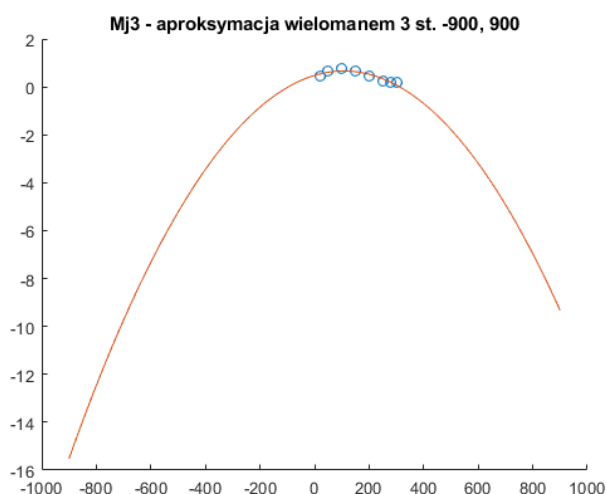
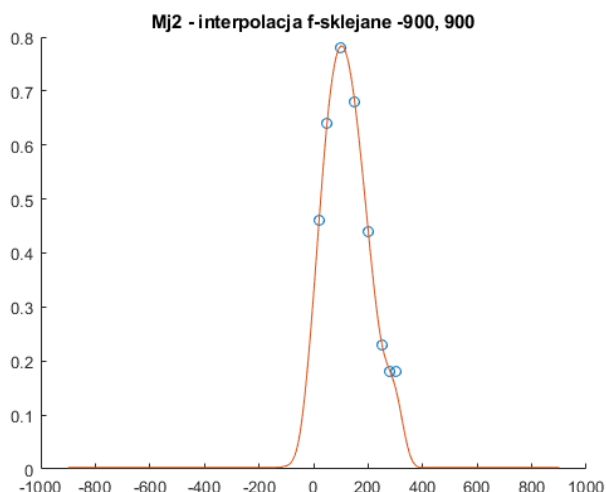
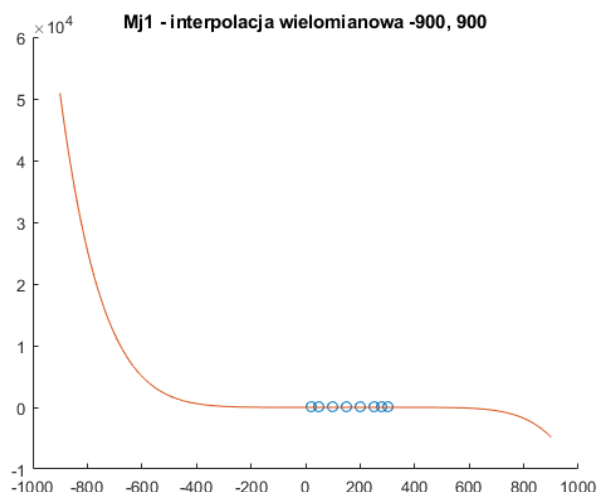
```
y=y*multi;
```

```
end
```

oraz wykresy tych metod:

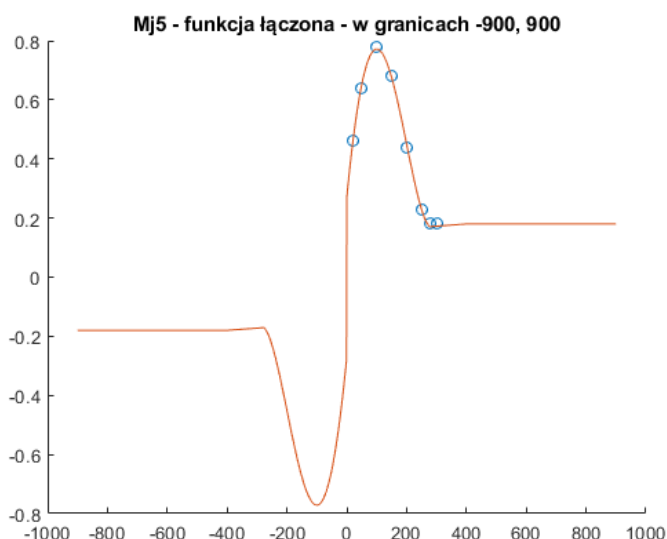

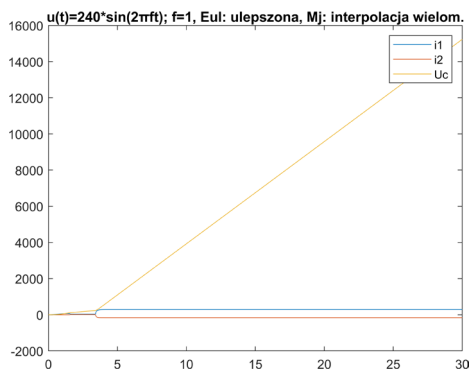
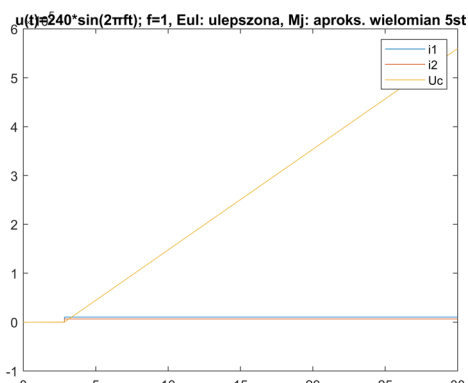
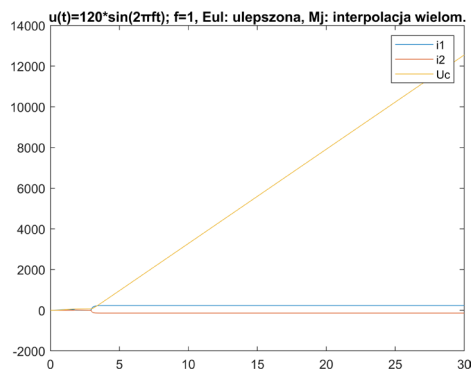
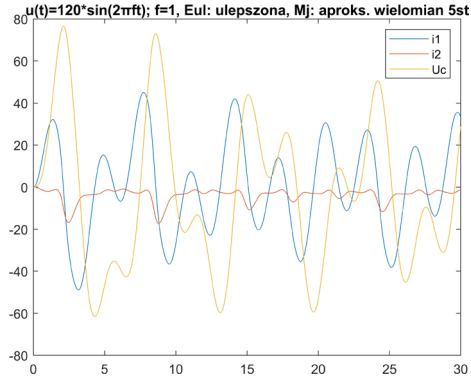
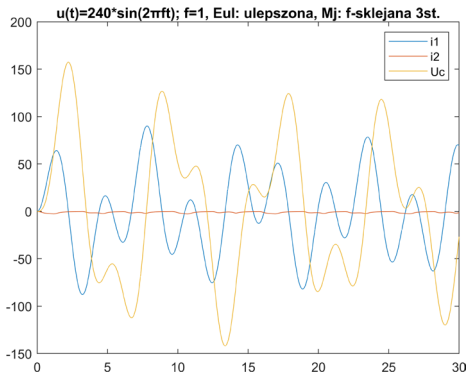
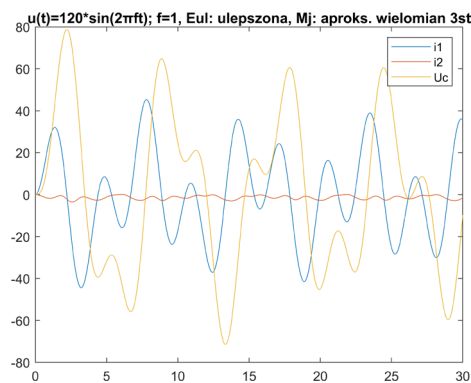
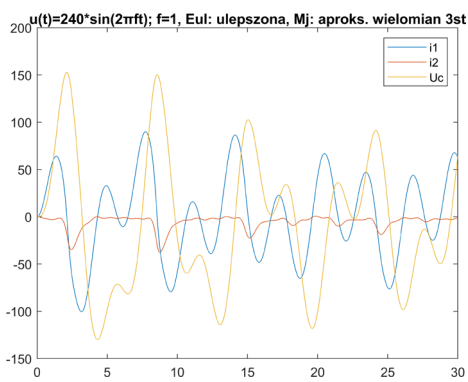
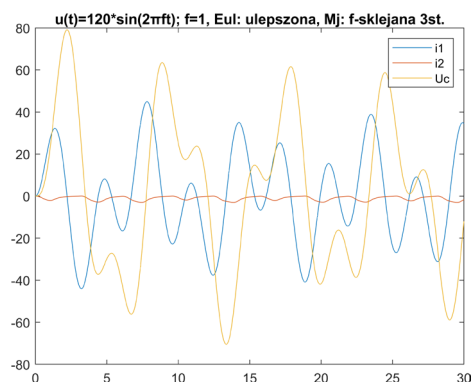
Wszystko wygląda bardzo ładnie ale przy większych zakresach wartości UL dzieją się rzeczy zaskakujące:

Funkcje sklelane mają dziwne wartości już przy napięciach -100 i 300V, interpolacje wielomianowe poniżej -400 V i 600V. aproksymacje wielomianowe odbiegają poniżej -200 i ponad 400V a w naszej symulacji pojawiają się napięcia chwilowe do 900V.

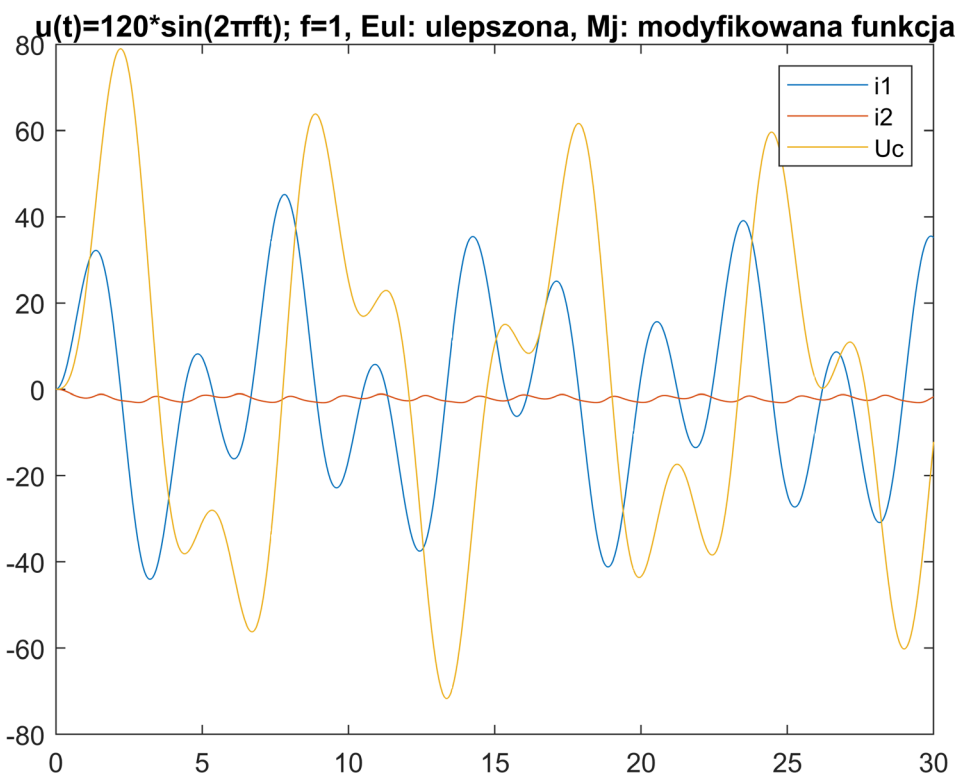
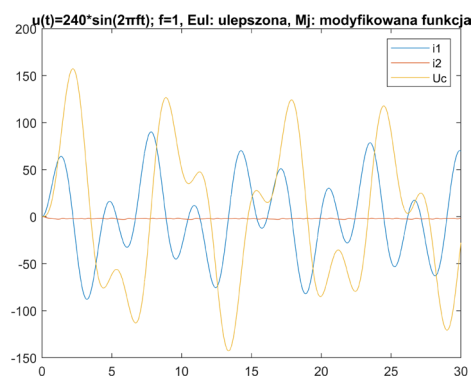
Poniżej nieco poprawiona funkcja $M_j(U_l)$ która nie ucieka do nieskończoności, ponadto jest nieparzysta, czyli $-f(x) = -f(-x)$ co zdaje się mieć sens, w momencie zmiany kierunku prądu cewki działają na siebie "z przeciwnym znakiem".

Wyniki pomiarów dla różnych implementacji funkcji Mj(UI) - dziwne zachowania - wykresy odbiegają od siebie i2

Użycie poprawionej wersji funkcji pozwala osiągnąć bardziej sinusoidalną wykres prądu i_2 .

3. Moc

Implementacje funkcji liczących moc gdzie parametrem wysłanym do funkcji jest zbiór wektorów stanu układu.

funkcja licząca:

```
function pow = Power(Y, type)
global CFG

R1=CFG(1,3);
R2=CFG(2,3);
h=CFG(2,2);
s1=0;
s2=0;

for i=1:length(Y)
    Y(3,i)=Y(1,i)^2;
    Y(4,i)=Y(2,i)^2;
end
t = CFG(1,2):CFG(2,2):CFG(3,2);

if ( type==1 )
    s1 = calkaProstokat ( Y(3,:) );
    s2 = calkaProstokat ( Y(4,:) );
    pow=(s1*R1+s2*R2)*h;
else
    s3 = calkaParabol ( Y(3,:) );
    s4 = calkaParabol ( Y(4,:) );
    pow=(s3*R1+s4*R2)*h;
end

function value=calkaProstokat ( Y )
S=0;
for k=1:length(Y)-1
    S=S+Y(k);
end
value=S;
end

function value=calkaParabol ( Y )
S2=0;
len=length(Y);
le=len/2;
for j=1:le-1
    S2=S2+(( Y(2*j) + 4*(Y(1+2*j)) + Y(2+2*j))/3);
end
value=S2;
end

end
```

funkcja licząca moc w zależności od częstotliwości.

```
function P = Pow(Fi)
global CFG
t = CFG(1,2):CFG(2,2):CFG(3,2);
config( 6, [ 0, 100, 2*3.15*Fi ]);
UGen();
Y = Euler( t );
po=Power(Y,0);
info="100*sin(2*pi*t) f="+Fi+" Power = "+po+" : po-406=" + (po-406) + ".";
P=po-406;
end
```

Funkcje obliczające miejsca zerowe funkcji Pow() bisekcja, sieczne i Norton. Numeryczne poszukiwanie miejsc zerowych sprowadza się do podobnie jak całkowanie wykonywaniu kolejnych cykli obliczeń gdzie parametrami wejściowymi są wyniki poprzedniego cyklu. Krocząc w ten sposób zbliżamy się coraz bardziej do rozwiązania. (o ile funkcja jest zbieżna) a w większości metod tak jest. po kilku cyklach otrzymamy wystarczająco dokładne przybliżenie wyniku.

```
% bisekcja
function c = bisekcja(a,b,level)
    level=level+1;
    Pa=Pow(a);
    c=(a+b)/2;
    Pc=Pow(c);
    if (Pa*Pc>0)
        a=c;
    else
        b=c;
    end

    if (level<15)
        c = bisekcja(a,b,level);
    end
end
```

```
function c = Sieczne(x0,x1)
```

```
    rot=1;
    %deltaX=1e-4;
    %poniewaz 2 pochodna i funkcja mają znak ten sam (ujemny)
    po prawej stronie pierwiastka obieram: X0=.7 X1=1
        %FPx0=Fprim(x0)
        %FPx1=Fprim(x1);
    %    FPPx0=Fprimprim(x0)
    %    FPPx1=Fprimprim(x1)
    %    info="x0: " + x0 + ", F(x0): " + Fx0 + ", x1: " + x1 +
    %    ", F(x1): " + Fx1 + ", F'(x0): "+FPx0+", F''(x0): "+FPPx0 +",
    %    F'(x1): "+FPx1+", F''(x1): "+FPPx1

    Fx0=Fx(x0);
    for j=1:7
        Fx1=Fx(x1);
        dx=Fx1*(x1-x0)/(Fx1-Fx0);
        x2=x1-dx;
        info = "x0: " +x0 + ":" + Fx0
    + " , x1: " + x1 + ":" + Fx1 + " , x2: " + x2 + " ,
    Fx(x2) " + Fx(x2) + "obliczen: " + rot
        Fx0=Fx(x1);
        x0=x1;
        x1=x2;
    end
    c=x2;
```

```
function y=Fx(x)
    rot=rot+1;
    t=0:1e-4:30;
    config( 6, [ 0, 100, 2*3.15*x ]);
    UGen();
    Y = Euler( t );
    y=Power(Y,0);
    y=y;
end
```

```
function y=Fprimprim(x)
    x_0=Fprim(x);
    x_1=Fprim(x+deltaX);
    y=(x_1-x_0)/deltaX;
end
```

```
function y=Fprim(x)
    x__0=Fx(x);
    x__1=Fx(x+deltaX);
    y=(x__1-x__0)/deltaX;
end
```

```
end
```

```
function c = Newton(F0)
```

```
    deltaX=1e-4;
    t=0:deltaX:30;

    % roznica=0.0051098 : deltaX6.1035e-05 % obliczam deltaX dla
    % ktorego pochodna deltaX/2 rozni się maksymalnie o 1%
    if (false)
        x=1/4; deltaX=1; t=0:1e-5:30;
        y=Px(x,t); yPrim_minus1=0;
        for i=1:40
            deltaX=deltaX/2;
            yNext=Px(x+deltaX,t );
            yPrim=(yNext-y)/deltaX;
            roznica=( yPrim_minus1-yPrim )/yPrim;
            y=yNext;
            a=roznica
        if (roznica*roznica<0.01*0.01)
            info = "roznica:" + roznica + " : deltaX" + deltaX
                end
            yPrim_minus1=yPrim;
        end
        end
        i=0;
    for i=0:15
        x=F0;
```

```
        Pi=Px(x ,t);
        Fi=Pi-406;
        Pprimi=Px(x+deltaX , t);
        Fprimi=Pprimi-406;
        dFSdf =(Fprimi-Fi)/deltaX;

        F0=F0-Fi/dFSdf;
        i=i+1;
        info="i: " + i + "F0: " + F0 + " , Fi: " +Fi + "
        Pi: " + Pi
        c=F0
    end
```

```
function y=Px(x ,t)
    config( 6, [ 0, 100, 2*3.15*x ]);
    UGen();
    Y = Euler( t );
    y=Power(Y,0);
    end
end
```

```
% F(x), F'(x), F''(x)
%function yPrimPrim = PIIx(y , x)
%    yPrimPrim = PIIx(y, x)
%end
```

```
function yPrim = PII(Px0Dx, x)
    %y=Pow(x);
    yPrim=(Px(x+deltaX)-Px0Dx)/deltaX;
end
```


Wyniki obliczeń całkowania mocy:

Wymuszenie	metoda prostokątów		metoda parabol	
	0.5[s]	00001[s]	0.5[s]	00001[s]
e(t) = 1[V]	4586	2.9527e-12	4864	3.0282e-12
prost. 120V	26672255	9.8564e-09	27864834	1.0093e-08
240sin(t)	1311465145	8.9143e-10	1355003286	9.0219e-10
210sin(2*3*5t)	352	1.9454e-12	431	1.9759e-12
210sin(2*3*50t)	2170615	1.1078e-08	2496659	1.1131e-08

Metoda	Wartość rozwiązania f	wartość funkcji f	Liczba iteracji	Liczba obliczeń
bisekcji	0.035284, 0.67313	-3.6402e-08	35	70
Siecznych	0.15089, 6.6157	3.4330	2	7
Newtona	0.035284, 0.67312	5.2895e+04	15	30